

HET DAGBOEK VAN

Cleo Hendriks

Vrijwillig jongeren coachen die het spoor bijster geraakt zijn. Dat doet deze advocate in familierecht vol passie en gedrevenheid. "Niet alleen als jongere maar ook als coach leer je door dit traject jezelf beter kennen", noteert ze als een van haar beschouwingen tijdens een drukke week.

Zaterdag

Het weekend is welgekomen. Rustig wakker worden, ontbijten, een boodschap doen in de stad... Ik breng ook een bezoek aan vriendinnen en hun kinderen. Baby en peuter begroeten mij met open blik en onbevengene glimlach. Een glaasje cava in de herfstzon en een goed gesprek maken het simpele geluk compleet.

's Avonds neem ik nog even de tijd voor een wandeling op Hasselt kermis, wat haast een verplicht nummer is voor elke Hasselaar. Dit jaar ga ik samen met een jongere van wie ik sinds enige tijd de YAR-coach ben. YAR Vlaanderen is een organisatie die jongeren, vaak met een dossier bij de Jeugdrechtsbank, met coaching en persoonlijke ontwikkeling ondersteunt om hun leven opnieuw op de sporen te krijgen. Het programma werkt rond zelfgekozen doelstellingen van de jongeren. Als vrijwillige coach ga je daarmee gedurende negen maanden samen met de jongere aan de slag. In die periode ervaren de jongeren dat alleen zij verantwoordelijk zijn voor de keuzes die ze maken. Niet alleen als jongere maar ook als coach leer je jezelf door dit traject beter kennen.

We spreken één keer per week af, deze keer dus op de kermis. In het spiegeldoelhof coacht zij mij, luid lachend, eruit. We zitten ook samen in een wilde kermisattractie die veel te hoog gaat naar mijn zin. Opnieuw coacht zij mij erdoor en daarna volgt er een geruststellende knuffel. Ze is fier op mij, zegt ze. Ooit zou er een moment komen dat de jongere zijn coach coacht, waarschuwen 'de ancients' al. Ik zou me bijna nutteloos voelen, maar dan vraagt ze me nog even hoe ze een discussie met een leerkracht moet aanpakken. Op weg naar huis ontdekken we samen oude en nieuwe muziek, en ik ben oprecht een gelukkig mens. Deze coaching is een van de beste keuzes die ik tot nu toe gemaakt heb.

Zondag

Een dag vol rust en ontspanning. Ontspanning in de inspanning, want ik begin de ochtend met een stevige *workout*. Sport maakt mijn geest leeg en doet mijn hersenen weer in alle rust opstarten. Anderhalf uur doen en niet denken. Daarna geniet ik nog van een paar afleveringen van *Breaking Bad*. Een zondag is niet gemaakt om te veel te doen.

Ik ga aperitieven bij mijn nicht, haar man en zoon-tje van twee jaar. Steevast word ik uitgenodigd om mee te blijven eten, een zekerheid bij elk bezoek. Mijn zondag is geslaagd. Klaar voor de drukke werkweek.

Maandag

De ochtend begint met groene thee, een moment van stilte voor de storm. Als advocaat heb ik mij onder meer gespecialiseerd in familierecht, in de brede zin van het woord. Het eerste telefoontje gaat over de kerstvakantie en wie nu welke week de kinderen bij zich heeft. Ik kijk het na en bevestig mijn klant in haar overtuiging. Lichte paniek op een maandagmorgen zorgt meteen dat je bij de les bent. De uren vliegen snel voorbij met telefoontjes, e-mails, brieven... Als je je job graag doet, dan gaat de tijd snel.

© Kristof Ghyselinck

Tussendoor gaan lunchen bij mama en even bijpraten bij een kom zelfgemaakte soep.

In de namiddag heb ik een gesprek met een moeder die vertelt dat haar ex-man, ondanks zijn afwezigheid en drukke werk, in haar ogen altijd de liefdevolle papa van de kindjes zal blijven. Soms is het goed als advocaat zoiets te horen midden in iemands echtscheiding en frustraties.

Om 18.30 uur zit ik vast in de avondspits tussen Hasselt en Genk. Snel eten en op naar de volgende vergadering. Een van mijn beste vrienden en zijn Mexicaanse vrouw hebben een eigen zaak in hartje Hasselt. Hij vraagt me om mee te vergaderen over hun winkel. En ik krijg er zowaar een leuke taak toegewezen: zorgen voor de Facebookpagina en Instagram van de zaak. Ik doe het met veel plezier. Deze vriend staat me al jaren bij, in woord en daad. Weigeren is geen optie en echte vriendschap kent zelden grenzen.

Om 0.15 uur kruip ik moe maar voldaan in bed.

Dinsdag

Op de Jeugdrechtsbank in Tongeren sta ik jongeren bij in jeugdzaken. Zo ook vanmorgen. Vlak voor de zitting kijk ik nog snel even het sociaal verslag van de maatschappelijke dienst in. Deze dienst volgt mijn minderjarige klant en gezin al jaren op en adviseert de jeugdrechter over de te nemen maatregelen. Dat advies is dus de basis voor mijn gesprek met de jongere.

Allemaal spannend voor de jongere zelf, die meestal graag vooraf enig idee heeft van wat verwacht kan worden. Maar sociale verslagen komen doorgaans vlak voor de zitting toe. Door een groot tekort aan arbeidskrachten hebben consulenten immers zeer veel op hun bord in een overvol, log systeem. Voor

een jongere, die op dat moment onder grote druk staat, is dat een extra moeilijkheid. Als jeugdadvocaten kaderen wij dan even alles voor hen.

Er is sprake van een 'verontrustende opvoedings-situatie' en sinds kort ook als 'misdrijf omschreven feiten'. Door mijn YAR-coaching sta ik toch wel anders in de advocatuur. Als ik de jongere aan het eind hoor zeggen "ik zal proberen mijn best te doen", denkt de coach in mij "proberen bestaat niet".

's Namiddags heb ik een nieuwe cliënt die verwerkt zit in een echtscheiding. Ik merk dat de man graag heeft dat ik het eenvoudig en praktisch hou. Ik maak hem duidelijk dat hij niet zomaar zoveel zal moeten betalen omdat zijn buurman ook zoveel alimentatie betaalt. Iedere zaak is immers anders. Om 18.20 uur sluit ik mijn computer af en snel ik naar mijn ouders om te eten met broer en petekindje. Ik word verwelkomd door een enthousiaste tweejarige die even wil delen wat er in de wc ligt... Geluk zit in kleine dingen. Zoals de avond afsluiten in de fitness.

Woensdag

Opnieuw naar de familierechtsbank, waar ik tot 's middags niets anders doe dan wachten tot mijn zaak voorkomt. Advocaat zijn is vaak geduld hebben.

De namiddag wordt een klein gevecht tegen de klok om alles op mijn to-dolijstje af te werken. 's Avonds staat er een lezing voor YAR-coaches op het programma. Paul Van Den Bosch, topcoach van enkele topsporters, spreekt over 'Groter maken'. Hij begint zijn lezing met het percentage 95 procent, want 95 procent in coachen is falen. Winnen doe je maar zelden. Een straffe statistiek, die meteen onze aandacht wekt. Ook in mijn coaching is niet alles 'winnen', maar evengoed hard leren.

Een van de coaches in Limburg is producent van televisieprogramma's. Zijn filmpje over de organisatie voor Canvas brengt bij mij vreugdetranen naar boven. Toegegeven: ik ben een wener. Op het einde van de lezing vertellen een coach en zijn jongere over hun bijna voltooide traject. Geweldig om te zien hoe zo'n coaching levens verandert, en niet enkel van jongeren.

Donderdag

De werkdag brengt niet veel anders dan de voorgaande dagen. Cliënten, telefoontjes, e-mails, brieven... 's Avonds is er de maandelijkse bijeenkomst met de andere coaches. Ze vragen ons wat coaching voor ons inhoudt. We roepen woorden als 'ondersteunen, bijsturen, niet oordelen, uitdagingen'. Niemand van ons roept 'frustratie', en toch is dat waar we het over hebben die avond. Wat frustrert je in je coachingstraject, want niet alles loopt altijd naar verwachting? We denken allemaal resultaatgericht, terwijl het alleen draait om ons engagement naar de jongere en hoe die zich van zijn kant engageert. Niet de doelstelling is ons doel, wel het engagement.

Het is een moment om stil te staan bij jezelf. Hoe sta je tegenover je jongere? En nog belangrijker, tegenover jezelf?

Vrijdag

Vrijdag is een beetje een strijd tegen de klok, zoals voor velen allicht. Het enige waar ik op dit moment naar uitkijk, zijn mijn zetel en een lekkere gin tonic. De plof in de zetel klinkt dan ook even hard als muziek in de oren.